

Per amor

Un dels indicadors més importants que revelen el grau de civilitat d'un poble és l'actitud que eixe poble mostra amb els ancians. Les grans civilitzacions de la història viva, de la saviesa. Ignorar els ancians abandonats, malalts i desvalguts és un símptoma de decadència, perquè es menysprea el passat i denota desagraïment i carència de sensibilitat.

En consonància amb aquesta doctrina, Ondara dispensa de fa molts anys un tracte exquisit i merescut als ancians més necessitats. L'any que ve el Patronat -cal dir Fundació Assil-Hospital "Mare de Déu de la Soledat"- i la Residència del mateix nom compleixen anys, 70 en concret, dedicats a la cura i atenció de la gent major amb problemes físics, econòmics i socials. L'Alcalde Rafael Martínez Albentosa i el rector Crescencio Martínez Folgado foren en 1929 el seu primer president i consiliari respectius, i junt amb un grapat més de veïns, els responsables d'aquesta meravellosa obra que és l'"Asilo" d'Ondara.

"L'Asilo", nom popular amb què denominem els fills d'Ondara aquesta benèfica institució, ha viscut moments de gran alegria i altres presidits per la desesperació d'un futur incert, navegant, unes vegades entre aigües tranquil·les i, d'altres, en mar grossa que amenaçava amb enfonsar un projecte que té com a únic capital l'acció humanitària cap als altres.

Amb perspectiva històrica, resulta poc discutible considerar els moments actuals de l'Assil o Residència com els millors de tota la seua trajectòria. Però la situació present no és el fruit de la casualitat, sinó de l'empeny de moltes persones i institucions.

Fa, a penes quize anys, la institució travesava pel seu pitjor moment. Un sol vellet -Bartolo-, una sola cuidadora -Conxa-, unes instal·lacions decrepites, fosques, humides, tristes, constituïen l'actiu de l'Assil. El tancament de la casa era l'única eixida a tanta penúria, però també l'inici a l'esperança. La metxa fou encesa. Bartolo havia de tornar.

El procés que ha cristal·litzat amb el nou edifici ha estat llarg i quasi miraculós. Han hagut situacions complicadíssimes que, en la seua feliç resolució, semblaven guiades per la Mare de Déu, protectora de l'Assil. I els ho dic des del profund

coneixement que m'atorga haver ostentat la presidència del Patronat des de novembre de 1988.

Entre 1984 i 1988 se senten les bases del projecte sota la presidència de l'alcalde Antoni Ramis i Bolufer. Així, 1985 veia la llum el primer projecte de nova Residència, redactat per Josep Ivars, amb un pressupost de l'obra, amb 64,4 milions. La Conselleria de Treball i Afers Socials n'aportava 37 i el propi Patronat 10,8, procedents de la subasta de béns rústics i urbans del seu patrimoni.

Els anys compresos entre 1989 i 1994 són els de l'execució material del projecte i la posta en funcionament del servei. Les dificultats sobrevingudes en la realització de l'obra foren notables: paralizació, demolició i reconstrucció de la cimentació i l'estructura de la planta baixa, dificultats econòmiques de l'Ajuntament que feren perillar la continuïtat de les obres, etc. Per fortuna, l'obtenció d'una nova subvenció de la Generalitat per valor de 8 milions, el préstec de 3.100.000 pts. i el donatiu de 775.000 pts. per part de 31 benefactors ondarencs, a més de l'aportació de 8,6 milions per l'Ajuntament d'Ondara feren el petit miracle de materialitzar l'anhelada Residència en 1991. Posteriorment, s'aconseguien ajudes econòmiques del Ministeri d'Afers Socials, amb 2,5 milions per a mobiliari; de la Diputació d'Alacant, er a la vivenda, de les germanes i equipament, 7 milions; de la Conselleria de Treball i Afers Socials, 2 milions, per a un grup electrogen, i d'altres que seria farragós de nombrar.

Una vegada acabat l'edifici, calia obrir-lo. Però, a qui li encomanaven la responsabilitat diària d'atendre els ancians? El Patronat fou taxant. El personal, almenys part d'ell, havia de ser religiós. La recerca no es feu d'esperar i la dificultat de trobar un grup de religioses en un món amb poques vocacions, convertia la missió en quasi impossible. I allò que era "quasi" impossible, es convertí en realitat. Després d'unes converses amb les germanes Leonor i Pilar, provinciala de l'Ordre i, responsable de la Residència de Santa Llúcia, respectivament, un grup de quatre Carmelites de Santa Joaquina de Vedruna, es feu càrrec de la responsabilitat de dirigir internament l'Assil.

Finalment, en 1994, la Residència fou inaugurada en una jornada memorable. Bartolo que, fins eix moment, havia estat acollit per l'Assil de Benissa, ja era novament entre nosaltres. I a Bartolo el seguiren altres, alguns ja desapareguts, que han trobat en les germanes, el personal civil, els membres del Patronat i el poble, en general, tot el cabia esperar: ànim, aconhort, alegria, afecte, en definitiva, AMOR.

Però, no en tenim prou. Les necessitats d'atenció a la gent major es multipliquen de dia en dia, les peticiones d'ingrés en la Residència van en augment. En resum, que ens cal "més" Residència. Si més no, el doble de gran. I en això estem. Ja tenim el projecte d'ampliació elaborat i supervisat favorablement pels tècnics de la Conselleria. El futur ja l'estem construint i és nostre.

Robert Miralles
President del Patronat